

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.T.L.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **3. 10. 2013**, čj. **MV-93454-3/SO/sen-2011**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádná z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 22. 10. 2013 a téhož dne osobně doručenou Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „žalovaná“ nebo „Komise“) ze dne 3. 10. 2013, čj. MV-93454-3/SO/sen-2011 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 19. 7. 2011, čj. OAM-43877-14/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž žalobci nebyla

prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, z důvodu, že žalobce neplnil účel pobytu.

Pobyt cizinců na území České republiky byl upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce připomněl, že zásadní skutečností pro neprodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu bylo to, že žalobce byl dle zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň - město veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 18. 5. 2009 do vydání předmětného sdělení na základě opravné registrace ze dne 5. 1. 2011 a po vyrovnání nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti s evidencí v obchodním rejstříku o možném zahájení samostatné výdělečné činnosti ke dni 4. 12. 2008. Důvodem neprodloužení pobytu je pak skutečnost, že správním orgánem bylo zjištěno, že ode dne 15. 7. 2008 do dne 17. 5. 2009 na teritoriu České republiky nepodnikal, a tedy neplnil účel pobytu na tomto území.

Dle žalobce je potřeba poukázat na skutečnost, že ne vždy každou takovou žádost lze paušalizovat a podřazovat pod ustálenou judikaturu, ale vždy je nutno zvažování individuálního postupu se všemi důsledky na toto rozhodnutí navazujícími. Žalobce na území České republiky žije po dobu delší pěti let a jen po dobu deseti měsíců se nevěnoval činnosti, pro kterou měl pobyt na tomto státním území povolen. Taková skutečnost je nepopíratelná a žalobce ji ani nevyvrací. Co je však v napadeném rozhodnutí nutno považovat za zcela zásadní, jsou podmínky, pro které nebylo možno samostatně výdělečnou činnost provozovat. Žalobce se v uvedenou dobu, kdy mělo dojít k rozvoji jeho podnikatelských aktivit, dostal do období recese a byl nucen zabezpečit obživu nejen pro sebe, ale i pro svoji rodinu. Bezprostředně po vytvoření podmínek, kterými bylo možno účel pobytu plnit, samostatně výdělečnou činnost zahájil a do současné doby v ní pokračuje. Současně byly uhrazeny všechny dlužné částky, které se staly pohledávkami České republiky vůči němu.

Za dobu pobytu žije spořádaně a společně se svojí rodinou a třemi dětmi, které v případě nevyhovění žádosti a nutnosti opuštění otce se fakticky stanou oběťmi nouzového stavu neúplné rodiny a budou dokonce uvrženy do stavu bídy, když právě otec je jedinou osobou výdělečně činnou a zabezpečující jejich životní úroveň. Současně je nutno poukázat na jeho spořádaný život, kdy za dobu pěti let se nedopustil žádného protiprávního jednání, a to ani přestupkem. Jako spořádaný otec rodiny se tedy snaží plnit své povinnosti řádně a bez jakýchkoliv konfliktů. Právě z tohoto důvodu je nutno jeho žádost a případné provinění v samém počátku pobytu považovat za vynucený exces stavem společnosti v jinak bezproblémovém životě, a současně tak neuplatňovat správním orgánem poukazovanou judikaturu a právě naopak zvolit postup, kterým by žádosti bylo vyhověno.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k věci vyjádřil v podání ze dne 26. 11. 2013, v němž se vyslovil pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Komise předně konstatovala (s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s.), že žalobce námitku recese podnikatelské aktivity implikující změnu v registraci u příslušné správy sociálního zabezpečení uvedl poprvé v žalobě proti napadenému rozhodnutí a uvedenou skutečnost nenamítl v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, čímž nedostál podmínce koncentrace řízení podle s. ř. s. V odvolání žalobce toliko polemizuje s vymezením doby neplnění účelu povoleného pobytového oprávnění a namítá přísný a formalistický postup Ministerstva vnitra, přičemž ze str. 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se Komise s těmito námitkami vypořádala. Jde-li o namítaný spořádaný žalcův život na území České republiky, pak žalovaná konstatovala, že se jedná o povinnost každé osoby žijící pod jurisdikcí České republiky a nikoliv o polehčující okolnost odůvodňující pozitivní rozhodnutí o žalcově žádosti. Stran namítaných fatálních dopadů do rodinného života žalobce, Komise poukázala na rozpor mezi žalcovým tvrzením týkajícím se počtu dětí, neboť z informačního systému cizinců vyplývá, že žalobce nemá jím tvrzené tři děti, ale pouze jedno dítě, a to nezletilou dceru narozenou v roce 2012. Ta pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, přičemž nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je žalcova manželka, paní L.T.D. Žalovaná rovněž zpochybnila namítaný stav bídy, do kterého by se žalcova manželka a jejich nezletilá dcera dostaly v případě zamítnutí žaloby proti napadenému rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, že žalcova manželka pobývá na území České republiky na základě pobytového režimu nezávislého na pobytovém režimu žalobce, konkrétně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 19. 11. 2012 do 18. 11. 2014, přičemž podmínkou předmětného pobytového oprávnění je finanční nezávislost dokládaná zákonnou výší úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. Žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, žalovaná ve stanovené lhůtě nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízu k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 37 odst. 2 věta poslední zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobce učinil stěžejní žalobní námitkou tvrzení, že důvodem pro neprovozování samostatné výdělečné činnosti byla obtížná ekonomická situace ve společnosti, pro kterou byl nucen zajistit obživu rodiny jinak, než podnikáním. Z tohoto důvodu považoval napadené rozhodnutí (i jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra) za nepřiměřené.

Takovou argumentaci nebylo lze akceptovat.

Obsah výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců je poměrně striktní a vyplývá z něj, že až na korektiv vyplývající z § 37 odst. 2 věty poslední zákona o pobytu cizinců, rozhodovací orgány (Ministerstvo nebo Komise) obecně nemají v případech obdobných tomu žalobcovu významný prostor pro správní uvážení pro případ zmírnění možné „tvrdoosti zákona“ (k tomu srov. dikci těchto ustanovení: „*dobu pobytu (...) nelze prodloužit*“, „*ministerstvo dále zruší platnost víza*“, „*dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí*“). Žalobce sám nepochybně, že účel pobytu neplnil po celou jeho dobu (k tomu srov. text žaloby: „*Žalobce na území České republiky žije po dobu delší pěti let a jen po dobu deseti měsíců se nevěnoval činnosti, pro kterou měl pobyt na tomto státním území povolen. Taková skutečnost je nepopíratelná a žalobce ji ani nevyvrací.*“). Ve vyjádření v protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 7. 2011, čj. OAM-43877-13/DP-2011, žalobce napsal: „*Prohlížel jsem spis OAM-43877/DP-2011, nevěděl jsem v tom nic vadného, úředník OAM Plzeň nepotvrdila, že něco chybí. Říkala, že neví a nemusí to vyjádřit*“. K tomuto textu byla přičiněna následující poznámka úředníka OAMP MV ČR: „*Cizinec chtěl vědět, zda je spis v pořádku, k čemuž se nemohu vyjádřit*“. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalobce zpochybnil závěry správního orgánu a trval na tom, že kontinuálně plnil účel pobytu (= podnikání). Tvrdil tedy pravý opak, než v žalobě, kdy fakt, že účel pobytu neplnil, učinil nesporným.

Shrnuto, žalobce byl v průběhu správního řízení stran skutkových zjištění zpočátku pasivní a až teprve v odvolání namítal, že účel pobytu plnil. Toto jeho tvrzení však bylo vyvráceno, což žalobce uznal, když v žalobě nakonec seznal skutkový stav jako správně zjištěný. Za těchto okolností nelze závěrům Ministerstva, ani žalované ničeho vytknout. V tomto směru je žalobní námitka, tak jak byla uplatněna, nedůvodná.

Žalobce dále namítal, že v České republice žije spořádaně s rodinou a třemi dětmi, které, v případě nevyhovění žádosti a nutnosti vycestování otce, budou uvrženy do stavu bídy, když právě otec (žalobce) je jedinou výdělečně činnou osobou zabezpečující jejich životní úroveň.

Jak je uvedeno výše, díky § 37 odst. 2 poslední věty zákona o pobytu cizinců lze určitým způsobem zmírnit striktnost příslušných zákonných ustanovení, když rozhodovací orgán při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Ministerstvo vnitra ohledně přiměřenosti rozhodnutí konstatovalo na str. 3 prvoinstančního rozhodnutí toto: „*V rámci prošetřování bylo zjištěno, že na území České republiky žije rovněž Vaše manželka, paní D.L.T. (...), která má povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Z platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 Vaší manželky je zřejmé, že disponuje finančními prostředky, tudíž na Vás není finančně závislá. Zároveň bylo zjištěno, že nemáte žádné děti. Vzhledem k uvedenému je správní orgán přesvědčen o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.*“.

Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl pouze v obecné rovině, že „*dle tohoto rozhodnutí by byl nucen opustit Českou republiku, kde již získal vazby a považuje ji za svůj nový domov*“.

Žalovaný správní orgán pak reagoval na str. 5 napadeného rozhodnutí: „*(...) Komise uvádí, že ačkoliv na území České republiky pobývá manželka odvolatele, paní L.T.D. (...) a jejich nezletilá dcera, N.M.A. (...), manželka odvolatele na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s platností od 19. 11. 2012 do 18. 11. 2014, tudíž na základě pobytového oprávnění nezávislého na pobytovém oprávnění odvolatele. Uvedený závěr platí rovněž o pobytovém oprávnění nezletilé dcery, která na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 26. 11. 2012 do 25. 11. 2013, přičemž nositelem oprávnění ke sloučení rodiny je manželka odvolatele. S ohledem na právě uvedené je patrné, že pobytový status manželky odvolatele a nezletilé dcery nebude nikterak dotčen.*“.

Z uvedeného je zřejmé jednak to, že i stran případných námitek týkajících se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života byl žalobce v průběhu správního řízení spíše pasivní, maximálně reagoval obecnými frázemi. V žalobě pak svá tvrzení specifikoval ryze materiálně, když vyslovil obavu z možného stavu bídy své rodiny.

I tato tvrzení byla ve správním řízení vyvrácena.

Správní orgány otázku materiálního zabezpečení žalobcovy rodiny zkoumaly. Dospěly k závěru, že v případě, že žalobci nebude prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nedojde k hmotnému strádání jeho manželky ani dcery (v době rozhodování odvolacího orgánu, která je vzhledem ke znění § 75 odst. 1 s. ř. s. pro rozhodnutí soudu rozhodující, měl žalobce pouze jednoho potomka), přičemž svůj názor také odůvodnily. A protože žalobce namítal pouze (možné) hmotné ohrožení své rodiny, nemohla být takto formulovaná námitka shledána důvodnou.

V průběhu soudního řízení došlo ke změně právního zástupce žalobce, kdy namísto původně zplnomocněného JUDr. Š.B., advokáta (plná moc ze dne 22. 10. 2013), žalobce zmocnil Mgr. Š.S., advokáta (plná moc ze dne 6. 2. 2014). Dne 20. 4. 2014 pak bylo do datové schránky soudu doručeno žalobcovo podání z téhož dne a označené jako „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu – doplnění*“. Text podání byl uvozen větou: „*Žalobce tímto dnešního dne svou podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3.10.2013 sp.zn. MV-93454/SO/sen-2011 doplňuje v rámci již uplatněných žalobních bodů následovně:*“. Další část podání pak obsahovala dvě námitky. Prvá z nich zpochybňovala postup správních orgánů v tom smyslu, že postupovaly v řízení svévolně, když aplikovaly na řízení o žalobcově žádosti ustanovení zákona o pobytu cizinců, která však v řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobce na území České republiky aplikovat nelze. Druhá námitka pak spočívala v tvrzení, že pouze ze skutečnosti, že žalobce se v době pobytu na území krátkodobě odhlásil a následně opětovně přihlásil na příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, nelze dovodit, že by žalobce neplnil účel pobytu na území, a to zejména a především v tom kontextu, kdy po celou dobu pobytu na území má žalobce živnostenské oprávnění platné, nemá žádné nedoplatky u okresní správy sociálního zabezpečení ani u finančního úřadu, což správnímu orgánu v rámci řízení o žádosti doložil.

Ani k jedné z takto uplatněných námitek nebylo možné přihlédnout, a to na základě § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s., resp. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.**

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Krajský soud dospěl k závěru, že námitky uplatněné v žalobcově podání ze dne 20. 4. 2014 nebyly doplněním již uplatněných žalobních bodů, jak tvrdil žalobce, ale žalobními body zcela novými.

Předně, žaloba ze dne 22. 10. 2013 neobsahovala ani náznak tvrzení o tom, že v řízení o žalobcově žádosti byla správními orgány aplikována ustanovení zákona o pobytu cizinců, která v takovém řízení aplikovat nelze. Jednalo se tak jednoznačně o nově uplatněnou námitku.

A stejné lze říci i o druhé námitce. Žalobce v ní totiž tvrdí, že účel pobytu plnit nepřestal, zatímco v žalobě uváděl pravý opak – neplnění účelu pobytu nezpochybnil, ani nevyvracel. Ve světle tvrzení uvedených v žalobě ze dne 22. 10. 2013 je pak námitka uplatněná v podání ze dne 20. 4. 2014 nově uplatněným žalobním bodem.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že napadené rozhodnutí bylo žalobci, resp. jeho zástupkyni ve správním řízení doručeno dne **4. 10. 2013**. Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **4. 11. 2013** (pondělí). Podání s dalšími žalobními body (= podání ze dne 20. 4. 2014) však bylo elektronicky odesláno až dne **20. 4. 2014** a soudu bylo doručeno téhož dne. Vzhledem k tomu (a při respektování zásady koncentrace řízení) proto nebylo možné k námitkám obsaženým v podání ze dne 20. 4. 2014 přihlídnout.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[V] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné důvodně vynaložené náklady řízení před soudem nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková